

Časopis Farního sboru Českobratrské církve evangelické ve Valašském Meziříčí

Červen, červenec, srpen 2025 / 263

Poněvadž jim Duch svatý zabránil zvěstovat Slovo v provincii Asii, procházeli Frygií a krajinou galatskou. Když přišli až k Mysii, pokoušeli se dostat do Bithynie, ale Duch Ježíšův jim to nedovolil. Prošli tedy Mysií a přišli k moři do Troady. Tam měl Pavel v noci vidění: Stanul před ním jakýsi Makedonec a velmi ho prosil: „Přeplav se do Makedonie a pomoz nám!“ Po tomto Pavlově vidění jsme se bez váhání chystali na cestu do Makedonie, protože jsme usoudili, že nás volá Bůh, abychom tam kázali evangelium.

Skutky 16,6-10

Apoštol Pavel se nachází se svými přáteli na druhé misijní cestě. V jednu chvíli evangelista Lukáš popisuje tuze zvláštní úsek putování. **Duch svatý jim zabránil zvěstovat slovo** (6), rozumějme slovo evangelia. My křesťané zpravidla považujeme svatého Božího Ducha za iniciátora zvěstování. Za hybatele, za motor. Za spolutvůrce dobrých rozhodnutí. Bez Ducha by naše skutky a slova byly bezduché. Duch nás posiluje a dodává nám moudrost ve světě žít a rozhlášovat Kristovo evangelium. Jenže tady ne: **Duch svatý jim zabránil zvěstovat**. Poznámka, která působí jako pěst na oko. Jenom o pouhý verš dříve ještě čteme o úspěšnosti misionářského tandemu Pavel – Silas. **Církve se upevňovaly ve víře a počet bratří rostl každým dnem.** (5) S chutí do další práce se oba kazatelé snaží působit o kus dál, na jihu v takzvané asijské provincii. A narazí. Prostě nemůžou pokračovat. Jakási neviditelná bariéra zabránila jejich další činnosti. Možná tou překážkou byl nezájem lidí, možná to byla nějaká nemoc, možná to byl bezprostřední pokyn shůry. Na tom nesejde. Důležité je, jak nově nastalou skutečnost pojímá víra. Z pohledu víry nebyl tenhle nezdar náhodou. Měl hlubší příčinu, jak čteme: **Duch svatý jim zabránil zvěstovat slovo v provincii Asii.**

Divně se to poslouchá. Duch svatý zabránil zvěstování! V našich sborech, na schůzích staršovstva, v různých rozhovorech a modlitbách přemýšlíme o perspektivách církevního života. Co

Obr. Charlie Dušík

máme dělat dál? Jaké máme vyhlídky? Má to všechno vůbec budoucnost? Kostelní lavice prořídly, děti v náboženství se scházíva mnohde jen hrstka v porovnání s dávnými lety. Konfirmace se nekonají pravidelně, nýbrž výjimečně. Kartotéky se spíše tenčí, než aby mohutněly. No a zbylí lidé jsou zavaleni povinnostmi nebo zdravotními překážkami nebo spoustou jiných příležitostí, takže nám všem chronicky schází čas a síla. Rozhlížíme se po církvi a neklidně se ptáme, co s ní bude? Kolik nás zůstane, až odejde generace nejstarších věrných? Kam tohle všechno povede? Zdělili jsme určitý systém církevního života: máme vytvořené organizační struktury, vlastníme budovy, oprašujeme nadité knihovny, snažíme se konat tradiční akce. Jenže vystačíme s tím dnes? Nenarážíme jako Pavel na určitou bariéru? Jakousi neviditelnou mez, těžce průchodnou hranici, která odděluje naše zvěstování a nevěřící lidi. Na jedné straně sborový život, na druhé straně život, který o církev ani nezavadí. Tu a tam se snažíme něco podniknout, vyjít vstříc nevěřícím bližním. Ale výsledky? Trápí nás nevalný zájem okolí a malá odezva na naši nabídku. Co za tím vězí? Naše neschopnost? Že bychom už opravdu neměli co nabídnout? Anebo našemu úsilí brání Duch svatý jako tenkrát v Asii? Nevymezuje naše nové působíště samotný Bůh? Možná nám naznačuje: tímhle způsobem už nemáte co říci, všechno jste pověděli. Neztrácejte čas a zkuste to jinak, zkuste na zvěstování jít odjinud!

Pavel a Sílase se nedali zastavit. Neztrácejí čas, a když to nešlo na jihu, tož to zkusí na severu! Třebas tam dojdou patřičného ohlasu. ***Procházeji Frygií a krajinou galatskou. Když přišli až k Mysii, pokoušeli se dostat do Bithynie, ale Duch Ježíšův jim to nedovolil.*** (6n) Ouha, dobrý úmysl se ani napodruhé nevydařil. K misii v severních provinciích nedošlo. A opět to zapříčinil tentýž svatý Duch. (Tentokrát označený jenom trošku odlišně jako Duch Ježíšův.) Zvěstovatelské úsilí znovu naráží na nepřízeň, na Boží nepřízeň. I zde spatřuji cosi pro nás poučného. Ono to hned tak nevyjde, když se na věc pokusíme jít jinak. Pavel a Sílase toho jsou jasným dokladem. Je bláhové myslet si, že hned s dalším pokusem nalezneme správnou parketu. Nic takového zaručeno nemáme. Těch marných pokusů prorazit s evangeliem na různých místech si můžeme prožít hned několik za sebou. Netruchleme nad nimi! Spíše v nich – po apoštolském vzoru – hledejme Boží pobídku vydat se novým směrem.

Pavla a Sílase putování po maloasijském poloostrově neodradilo. Nevyšel jim jih, nevyšel jim sever, tak se vypraví na západ. ***Prošli tedy Mysii a přišli k moři do Troady.*** (8) Troada byla významným přístavem a k významnému rozhodnutí se zde schyluje. Na mořském břehu se řeší otázka, kudy dál. Nasednout na loď a vrátit se do osvědčeného Jeruzaléma? Anebo se přeplavit opačným směrem do Evropy a učinit tak krok do neznáma? (Do církevního neznáma, podotýkám.) A hlavně podle čeho se rozhodnout? Nevíme, jak dlouho Pavel & spol. zvažovali situaci. Víme však, co nakonec v Troadě rozhodlo. ***Pavel tam měl v noci vidění: Stanul před ním jakýsi Makedonec a velmi ho prosil: „Přeplav se do Makedonie a pomoz nám!“*** (9) Konečně! Konečně po tolika týdnech cesty jasný signál. Rázem se vysvětluje, proč se nedařilo v Asii, proč Bithynie zůstala nedosažitelná. – To Makedonie potřebuje pomoc! Makedonie představuje pravý cíl. ***Po tomto Pavlově vidění jsme se bez váhání chystali na cestu do***

Makedonie, protože jsme usoudili, že nás volá Bůh, abychom tam kázali evangelium. (10)

Sestry a bratři, netuším, kdo z vás mívá zázračná vidění; teda já osobně je nemívám. Mohlo by se zdát, že jsme dnes ochuzeni o podobně mocný impuls, jaký zažil Pavel. Jenže sebekrásnější vidění by bylo jalové, kdyby k němu nezazněla doprovodná slova. Přijď a pomoz nám! Hovoří se o pomoci. Ten Makedonec z Pavlova snu nás učí naslouchat. Učí nás vnímat potřebné lidi a rozpoznávat naléhavé situace. I bez mimořádných znamení zaslechneme v současnosti volání svých bližních. Pravda, to volání nemá sice tak zřetelnou podobu jako tehdy. Přijď a pomoz nám! Spíše je zahaleno do náznaků. Není vysloveno přímo, jenom probublává na povrch v lidské nespokojenosti. Ale přesto volání o pomoc stále zní. Volání z prázdnoty života. Volání ze zahlcení věcmi. Ozývá se v touze po smyslu, v chuti žít navzdory potížím. Slyšíme je?

Domnívám se, že současným úkolem křesťanů je pečlivě naslouchat našim bližním. Oni se sice neptají rovnou po Bohu, ale to neznamená, že nehledají životní základ a orientaci. Asi jste to prožili sami ve svých vztazích k druhým lidem. O Pánu Bohu a o víře je těžké mluvit jen tak na potkání. (Leckdy je to i nemístné.) S druhými jste si toho napřed museli navzájem hodně říci a hodně vyslechnout, než jste pronikli na hlubokou, osobní rovinu. Zpravidla teprve tam se odvažujeme mluvit o skutečných potřebách, o obavách a ovšem i skutečných radostech. Teprve tam, ve vztahu důvěry, působí svědectví o Bohu nenásilně a patřičně. V dřívějších dobách církve mohly o Bohu mluvit a kázat a hlásat dle libosti, poněvadž víra v Boha byla obecně přijímána. Kdo však dnes chápe život jako Boží dar? Jenže život nepřestal být příležitostí k setkání s Pánem Bohem. A tak všechny životní zápasy, zápasy o smysluplný život, jsou zápasem o živého Boha. Zápasí křesťané – ti vědomě, zápasí nekřesťané, pohané i bezvěrci – ti víceméně nevědomě. A my jim můžeme naslouchat a pomáhat.

Pavlov misijní tým nezaváhal. Neoslyšeli prosebné volání, ihned se nalodili a vyrazili

Obr. Ella Dušíková

tam, kam bylo třeba. **Usoudili jsme, že nás volá Bůh, abychom kázali evangelium.** Nikdo se nerozpakoval, zdali mají co Makedoncům nabídnout. Byli hlasateli evangelia a ti pomoc začínají od povzbudivého slova. Ani my se jako evangelická církev nemusíme ostýchat. Šíříme totéž evangelium. Máme co nabídnout. Těm, kteří jsou nespokojeni se světem a sami se sebou, máme oznámit Boží náklonnost. Těm, kdo chtějí něco kloudného dělat se svým životem, máme oznámit Boží podporu jejich úsilí. Těm, kdo se bojí o své milé, máme oznámit utěšenou zprávu o Kristově vítězství nad smrtí. Akorát se potřebujeme vypravit tím správným směrem a nenechat se odradit tápáním. Potřebujeme naslouchat a zkoušet říkat nové věty, zkoušet konat nové činy, zkoušet zpívat nové písně. I kdyby se při našem zvěstování většina pokusných kroků ukázala

jako marných, i kdybychom dlouho bezcílně bloudili a nenacházeli posluchače, pořád neseme evangelium. A dříve či později jako Pavel natrefíme na místo, kde evangelium účinně přijde ke slovu.

Pavel Freitinger

Jubilanti

Červen

Jakubík Adolf
Trusinová Emilie
Bartoňová Zdenka
Hermanová Věra
Machálková Zdenka
Šrámková Marta
Tomanová Lydie
Langerová Dagmar
Koňarová Matylda
Freitinger Pavel

červenec

Barošová Lydie
Krupová Dobromila
Kvapil Antonín
Korytářová Milena

srpen

Konvičný Jan
Chytilová Marcela
Kovář Jaroslav
Fojtů Martin
Kamas Zdeněk
Dobeš Libor
Krupa Jan

Dobromila Krupová

Slovo na okraj:

*Jsem zde na zemi poutníkem
v prachu zmatených stop....*

.... To jsou slova jedné písně ze zpěvníku Svítá.

Vybavila se mi v souvislosti s tím, jak se leccos dává v dnešním světě 21. století do pohybu. Nastává přesun mnoha lidí, časem třeba i národů, mění se ustálené zvyky, mění se hodnoty, kterým věříme a jež uznáváme, mění se obsah slov i dějin, mnoho se toho mění v našich osobních životech. Vše se relativizuje, zpochybňuje, nic není závazné, za nic nejsme odpovědní, ale naopak, na vše máme právo.

K takovýmto velkým změnám docházelo v průběhu dějin často (v novodobých dějinách je způsobila třeba průmyslová revoluce na přelomu 18. a 19. století nebo změny způsobené první světovou válkou) a nikdy to nebylo lehké. A co teprve osudy jednotlivých rodin či jednotlivců. Museli často vlivem dějin měnit z gruntu své životy, to, co bylo po staletí zavedené, náhle nebylo, ztráceli majetek, zázemí, své nejbližší.

Zkrátka, na tomto světě, pokud jde vše dobře, se nám líbí, rádi se v něm zabydlujeme. Nějaký druhý Ježíšův příchod ani jeho království nás až tak moc nezajímají, vždyť mnohé již zažíváme tady a dnes.

Možná neuškodí, když si občas připomeneme, že tudy jen procházíme, vše je nám jen zapůjčeno, naše cesta má mít jiný cíl než udržet to, co jen my považujeme za důležité.

Staršovstvo

Kromě náplně sborové činnosti, která je uveřejněna na poslední straně a v rubrice pozvání, se staršovstvo zabývalo i hospodářskými otázkami.

- Oprava farního bytu – pokračuje, probíhá výmalba a nátěry dveří. Informace o probíhajících úpravách a změnách opravy farního bytu podal osobně bratr Tomáš Vémola. Stávající porouchaný plynový kotel byl vyměněn za nový plynový kondenzační kotel. Staršovstvo rozhodlo, aby se dveře do koupelny otevíraly do předsínky koupelny, tj. z levých dveří se stanou pravé.
- Půjčka z Jeronýmovy jednoty ve výši 500 000,- Kč je již na našem bankovním účtu.
- Staršovstvo souhlasí s vymalováním farní kanceláře. Proběhne začátkem prázdnin.
- Žádost bratra Marka Hůště na pronájem kostela a sborových prostor každé pondělí pro bratry bezdomovce. Staršovstvo vzalo na vědomí a navrhuje zkušební období do 15.8.2025 za cenu 3 000,- Kč za den (bude upřesněno) jednat bude bratr kurátor Fojtů. Návrh smlouvy připraví bratr Libor Nejedlý.
- Finanční informace k 30.4.2025: pokladna 1 773,- Kč, bankovní účet k 30.4.2025 má stav 823 994,- Kč, saláry a dary hotově 14 565,- Kč, saláry a dary bankou 71 525,- Kč, dar na rekonstrukci bytu bankou 44 025,- Kč, dar na rekonstrukci bytu hotově 3 603,- Kč, sbírka na rekonstrukci bytu hotově 8 500,- Kč, sbírky celkem 29 019,- Kč, sbírka sborová 6 380,- Kč, sbírka na sociální účely 1 939,- Kč, sbírka na Jeronýmovu jednotu bankou 4 500,- Kč, sbírka na Jeronýmovu jednotu hotově 3 900,- Kč, sbírka na Jeronýmovu jednotu HDL 8 700,- Kč, sbírka postní 3 500,- Kč.

Děti, dorost, mládež

Přespávačka na faře

Jana Binderová

17.-18.5. proběhla polovíkendovka pro malé děti u nás na faře. Zúčastnilo se 19 dětí a 5 vedoucích. Téma bylo Pohádka o zlaté rybce. Děti plnily úkoly a získávaly body pro své tři skupinky, do kterých byly rozděleny a samy si je pojmenovaly. Jmenovali se Úhoři, Velryby a Štíky.

Úkoly byly například lovení rybek, získávání šperků a šatů, stavení paláce. Večer jsme zpívali písničky ze Svítá a pak jsme uložili děti do spacáků. Akci jsme zakončili na bohoslužbách a pak v nedělní škole.

Byly tam i Lenička s Jarmilkou, které měly tyto dojmy:
"Vzpomínám si, že jsme hledali na velkých papírech rybičky, které byly stejné jako ty na malém papírku. Pak jsme se podle toho rozdělili do skupinek, my jsme byli Velryby. Taky jsme hráli hru – házeli jsme míčkem a říkali jsme si jména. A ten vedoucí, co se mu říká Bedna je doopravdy Kuba! Pak jsme hráli hru, jak jsme prolézali pod stolem. Taky jsme stavěli palác z kostek a vyráběli cihly. Evička četla pohádku a jiné skupince četl pohádku Bedna."

Událo se ve sboru

O lidech a setkávání... (zamyšlení)

Antonín Sekyra

Je to už pěkná řádka měsíců, kdy jsem nesměle na půdě Diakonie oslovil pana faráře Dana Hellera, zda bych se nemohl zúčastnit setkání v Kavárničce, kde se každou poslední středu setkávají starší členové sboru.

Byl jsem potěšen jeho kladnou odpovědí, „my jsme otevřeni všem,“ a tak jsem se další schůzky zúčastnil. Přijetí bylo nad očekávání srdečné. Lidé ode mne určitě starší, mnohdy i o dost, mne vítali podáním ruky, a já v tom podání cítil tolik srdečnosti, tolik upřímnosti. Převážná většina mne viděla po prvé, a přesto mne vítali, jako bych k nim patřil.

Jako nováček jsem si všímal, jak setkání probíhají, podle jakého scénáře. Byla to oáza klidu, naslouchání a pokory. To jsou slova, na která poslední roky hodně slyším. Jsem dobrovolník, chodící dnes již pravidelně, jak do Diakonie, tak do Hospice Citadela. V těchto zařízeních jsem poznal spoustu úžasných lidí. Vzhledem naprosto nenápadných, ale chováním, a hlavně srdíčkem, naprosto mimořádných. A v setkáních v Kavárničce je to pro mne další posun. Kolik tam se schází životních příběhů, životních osudů, kolik různých pestrých profesí.

Mnohdy už se značným problémem s pohybem, a přesto dojdou, nebo se nechají dovézt, jen aby se mohli setkat. Vidět se, popovídat, zazpívat, pomodlit...

Nez pohodlněli, přišli. A setkání se svými rovesníky je pro ně nade vše. Vždyť jsou často z různých míst, někdy i vzdálenějšího okolí Valašského Meziříčí.

Obrovské organizační schopnosti paní Dobry a vlídná slova pana faráře Krupy vytvářejí krásné společenství, kde je radost být!

Rovněž už nejsem nejmladší, a přesto je pro mne tato skupina milých lidí vzorem, a pokud nemám zrovna jinou aktivitu, těším se na ně a moc rád mezi ně přicházím. Je to pro mne v dnešním, trochu divokém toku světa, balzám a pohlazení na duši...

S biblí do Súdánu aneb poselství misionáře

Jana Kořínková

Sborové odpoledne s bratrem farářem a misionářem Štěpánem Jančou se uskutečnilo v neděli 18. května v našem sborovém sále. Troufám si ale říci, že bratr farář by naplnil daleko větší sál s mnoha posluchači.

V červenci 2023 se bratr farář Janča zúčastnil misijní výpravy do Jižního Súdánu. Proč právě tam? Jeho první návštěva Afriky v roce 1997 jej motivovala zajímat se o život uprchlíků a chudých v této zemi.

Súdán byl britskou kolonií do roku 1956. Neshody mezi severem a jihem však znamenaly dlouholeté krvavé občanské války. Až v roce 2005 byla mírovou smlouvou z Nairobi ukončena druhá občanská válka. Jižní Súdán vyhlásil v roce 2011 nezávislost na Súdánu. Ovšem už dva roky po svém vzniku se tato nejmladší africká země ocitla znovu v občanské válce, kde hlavní vůdci pocházeli z různých kmenů. Někteří uprchlíci přešli hranici do Ugandy. Především matky s dětmi a sirotci, asi 75 000 lidí, se dosud tísní v uprchlickém centru na jižní hranici Súdánu v Palabeku. Nedostatek jídla, podvýživa a nedostatek léků ohrožuje mnohé na životě.

Program ekumenické misijní skupiny v roce 2023, v níž byl i bratr farář Janča, měl čtyři hlavní části: 1. Seminář o biblí pro místní pastory, pracovníky školství a jiné zájemce

2. Návštěvy škol a sponzoring dvou zdravotních středisek

3. Nairobi v Keni – zlepšení celkové situace ve slumech, vzdělávání pro chudé

4. Safari v národním parku Kidepo Valley

Bratři kazatelé začali svou práci rozdáváním biblí a vyučováním ve školícím středisku v Ugandě blízko hranice Jižního Súdánu. Byli přijímáni a obdarováni velkou radostí přítomných, a byli svědky toho, jak jedna chudá žena s dítětem ještě týž den předávala nové znalosti a evangelium dál v místě, kde bydlela.

Uprchlíci, kteří utekli do Ugandy, mají možnost se zde usadit. Dostanou 30x30m půdy, na které si postaví hliněný domek. Zasadí si kukuřici a přibližně jedenkrát měsíčně dostanou rýži od OSN. Mohou takto přežívat, ale je velmi těžké si najít práci. Příležitostně větší dívky a ženy mohou rozbíjet kameny na šterk. Muži, které měli, jsou buď mrtví, nezvěstní, nebo někteří jsou pryč za prací.

Na hranici Jižního Súdánu žijí křesťané i muslimové. Většinu tvoří dnes učedníci

Ježíše Krista. Ve svých kostelích z vlnitého plechu chválí Boha zpěvem a tancem, jsou vděční za společenství a za vzdělání. Představme si vesnice s malými hliněnými kulatými domky s oporou kúlů a střechou z rákosí. Vždy jen jedna místnost v jednom „tukulu“, buď jako kuchyň na vaření nebo místnost na spaní. Starosta vesnice, se kterým se naši kazatelé znají, se kromě své rodiny stará o 13 sirotků, které zanechala válka.

Světový Luterský svaz se sponzory zde zajistil hloubkové vrty, takže přibližně každých 500 m vykukuje ze země kohoutek s pitnou vodou. To znamená, že vesničané mají bezpečnou vodu na pití a vaření. Každodenním jídlem je však u chudých rodin jen hustá kukuřičná kaše a uvařená zelenina podobná špenátu. Tato strava postrádá bílkoviny, dětem chybí mléko a trpí podvýživou. Ze získaných darů se občas podaří dát rodině kozu.

Česká sedmičlenná skupina Spolek pro Jižní Súdán (spolekjisudan.cz), jíž je bratr farář Janča členem, shání u nás finance na hmotnou pomoc v této oblasti, na výuku, školy a jídlo pro nejchudší, a také financuje lékaře se zdravotními sestrami, kteří obsluhují dvě zdravotní střediska. Finanční pomoc putuje hlavně na nákup různých běžných léků, zvláště na léky proti malárii. Vyšetřovacích přístrojů je stále nedostatek, ale situace se mírně zlepšila. Nově dodaná lednička na chlazení léků je přepychem. Nemocnice je až v hlavním městě Džubě. Proto doktor Charlie je zde téměř nenahraditelný.

Dorozumívacím jazykem je angličtina, děti se ve škole učí svahilsky a někteří mluví i arabsky. Kromě toho znají mateřský jazyk svého vlastního kmene. Bratr farář říká, že děti, které už v mládí hovoří třemi jazyky, mají v sobě velké nadání.

Po návštěvě v hlavním městě Džuba v Jižním Súdánu misijní výprava pokračuje do Keni. Na cestě do Keni si uvědomíme, říká bratr Janča, nakolik vleklé války v Súdánu vzaly lidem možnosti a perspektivu. Do Keni vede asfaltová dálnice. Keňa je úspěšným pěstitelem a třetím největším vývozcem čaje, který zde roste ve výškách více než 2000 m nad mořem. Čajové plantáže poskytují lidem dobrou obživu.

Misijní skupina však míří do Nairobi, kde existuje největší slum Kibera, který se rozkládá na ploše čtyři kilometry čtvereční. Na této ploše žije až 1 000 000 obyvatel. Z této neutěšené situace se chudí lidé někdy nedostanou po celý život. Představte si bezpočet minimalistických domků ze starého vlnitého plechu jeden na druhém. Pár kohoutků na vodu a někde kanalizace. Nedostatek příležitostí, drogy, alkohol a zločin. Ale jsou zde také skupiny věřících, kteří se snaží něco změnit. Paní učitelky, které s finanční pomocí podchytily a vyučují nejchudší děti. Některé školy navštěvují i bohatší děti, které mají peníze na školní uniformu.

Na závěr přednášky jsme viděli krásy národního parku Kidipo Valley, který je rájem pro turisty. Byla to taková malá odměna za dlouholetou obětavou a nikdy nekončící práci.

Spolek pro Jižní Súdán změnil svými milionovými sbírkami poslanými na uvedené projekty život velkému zástupu lidí. Bratři misionáři šíří v Africe víru v dobrotu Pána Ježíše Krista, naději a lásku. Doručují pomoc k životu, zdraví a vzdělání pro mnohé.

Bratr farář Janča nás potěšil svým zpěvem a hrou na kytaru, rozveselil i zaujal svým svědectvím. Věřím, že si ponese v sobě plamínek lásky a naděje i vědomí, že každá pomoc bližním je právě to, co nás Pán Ježíš učí.

Noc kostelů 23. 5.

Karla Palátová a klienti Domova se zvláštním režimem v Pržně

Karla Palátová

Přátelé, bratři a sestry – letošní společné téma NOCI KOSTELŮ je NADĚJE.

Těch 15 barevných obrázků – mezi okny vašeho kostela malý dárek, malý příspěvek z DOMOVA SE ZVLÁŠTNÍM REŽIMEM z nedalekého Pržna. Právě tam, v budově bývalé katolické školy, v malé dílně se s některými obyvateli Domova scházíme už 16 let. Tam, při vzpomínkách na to, co bylo, při společném zpěvu, mezi 2 cigaretami občas vznikne něco pěkného. Tam je pocit NADĚJE přítomen neustále – mezi těmi, kteří přišli do Pržna z jiných dědin (vesnic) a měst, mezi těmi, kteří o ně pečují, tam je opravdu NADĚJE doma – ostatně asi tak jako i v našich domovech, našich životech.

Kdo z nás nezná očekávání, že – třeba zítek nebude horší než dnešní den – nebo – bude krásnější.

Doufáme, že těch několik obrázků – tím, jak září, tím, co se dá z nich vyčíst – že se tak úplně neminulo s tématem.

Inspirace z planety Země – i ta nebeská – to vše skryté za obyčejně neobyčejné, co vidáme denně a zvykli jsme si považovat je za samozřejmost. – Ale, jak řekla jednou moje přítelkyně z DOMOVA – jak se to tak mohlo stát, jak to že to tak JE. Třeba ty červánky, na které se teď díváme z okna naší dílny – chápete to? Já ne, ale bylo by škoda, kdyby nebyly.

Prostá inspirace životem kolem nás – květiny, zvířata, ale i hvězdy a slunce, které roní zlaté slzy, děvčátko se švihadlem, Adam a Eva, trochu smutný beránek, postavy na loďkách, i ta ležící s duhou nad hlavou. Je po bouři. Není to nadějně?

My z prženského DOMOVA vám těmi obrázky posíláme vzkaz: Mějte, nebo spíš mějme NADĚJI, přece tak čteme v Knize knih – VÍRA, NADĚJE a LÁSKA – to mějme na paměti, v srdcích, ve všech chvílích života, ten trojlístek kypřeme, zalévejme, mějme ho v péči.

Dobromila Krupová

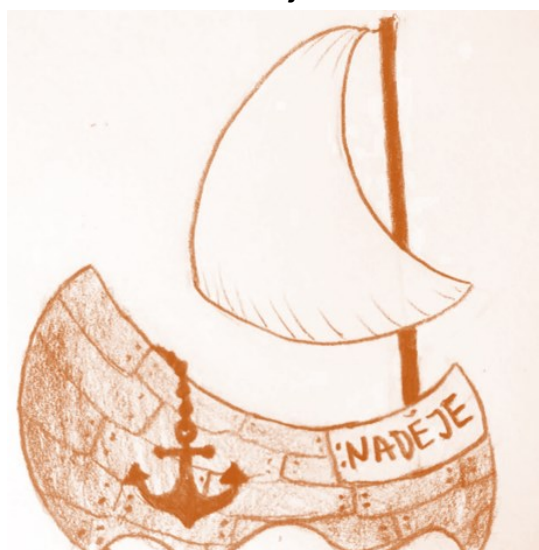
Noc kostelů je každoročně pořádaná akce, která má umožnit široké veřejnosti nezávazné přiblížení se a setkání s křesťanstvím.

Z historie Noci kostelů

Noc kostelů nabídla široké veřejnosti v České republice poprvé v roce 2009 možnost navštívit kostely a modlitebny a poznat nejen jejich kulturní hodnotu, ale také se seznámit s křesťanstvím prostřednictvím hudby, výtvarného umění, divadelního představení, rozhovoru či setkání.

Inspirace v Rakousku

V roce 2005 proběhla první Noc kostelů (Lange Nacht der Kirchen) ve Vídni. O rok dříve nechal kostelník v jednom z vídeňských kostelů večer během úklidu kostel otevřený a zjistil, že

Obr. Bára Machová

otevřené dveře ve večerní atmosféře jsou pozváním pro kolemjdoucí vstoupit. Během čtyř let se akce spontánně rozšířila do celého Rakouska.

V roce 2009 Noc kostelů „překročila hranice“ a poprvé se konala v České republice. V roce 2010 se již otevřely kostely a modlitebny v celé České republice, v roce 2011 poprvé také na Slovensku a od roku 2012 se Noc kostelů (Kirikute Öö) koná v Estonsku. V roce 2016 proběhla první Noc kostelů ve Švýcarsku.

První Noc kostelů: Do prvního ročníku Noci kostelů v roce 2009 se zapojilo 25 kostelů v brněnské a 9 kostelů v plzeňské diecézi. I přes nepřízeň počasí bylo v Brně a okolí zaznamenáno 90 000 návštěvnických vstupů, a dalších 10 000 v Plzni.

Napjaté očekávání pořadatelů, kteří dlouho dopředu pečlivě připravovali programy, se již během večera proměnilo v radost z velkého množství návštěvníků, kteří využili pozvání do našich kostelů a zajímali se o hudbu, umění, historii, ale také o to, jak žijeme naši víru. Návštěvníci velmi oceňovali možnost navštívit místa, která jsou veřejnosti běžně nepřístupná a v reakcích mnozí oceňovali dostupnost kněží a řeholníků, kteří byli po celou dobu plně k dispozici a ochotně odpovídali na dotazy návštěvníků.

V nadcházejícím roce se koordinace ujali zástupci z ostatních regionů a do Noci kostelů se zapojily kostely a modlitebny z celé České republiky.

V letošním roce je do této akce přihlášeno 1810 kostelů.

Také náš sbor, ač bez faráře, se této akce i letos účastnil. Program jsme sestavili z jakýchkoli bloků, jejichž obsahem bylo mluvené slovo – informace o našem kostele, propojené hudbou, kterou zajistili na varhany a klavír Daniela Eklová, Líba Jelínková, Alice Krejzová, houslista Petr Šimčík a zpěvačka Nicole Sklářová. Všem jim patří veliký dík – byl to krásný zážitek. A stejně tak i těm, kdo četli úryvky knih různých autorů. O to větší dík za to, že se nenechali odradit ani tím, že zrovna v době jejich vystoupení bylo třeba jen několik posluchačů. Celý program spojovalo společné téma letošní Noci kostelů – NADĚJE. To vše ještě doplnily obrázky klientů prženského domova, které vytvořili pod vedením ses. Karly Palátové. O nich více mluví průvodní slovo uveřejněné v tomto časopise. Je to poselství i pro nás.

Co bylo v letošním roce nové (a Kubo, díky za ten nápad) bylo to, že jsme vše dělali společně s naším střediskem Diakonie. Ti měli na prostranství před kostelem stánek

s kávou, pečivem, které upekli klienti domova a s různými drobnostmi z obchůdku. A taky informace o své službě, kterou prezentovali v jednom z bloků. Příspěvek dobrovolníka p. Sekyry vše krásně doplnil. Celkem se v kostele vystřídalo asi 140 lidí – někteří jen nakoukli, jiní se zdrželi déle.

Snad jsme tedy alespoň trochu splnili to, kvůli čemu se takováto akce dělá. Navíc nás to propojilo v rámci sboru i Diakonie. Díky všem, kdo se podíleli na přípravě a programu i těm, kdo nás svou přítomností podpořili.

Setkání na Velké Lhotě

V úterý 27. 5. jsme se setkali se Lhoteckými na Velké Lhotě. Bratr farář Freitinger nás informoval o průběhu synodu, který se konal v Praze na Jižním Městě. Vyprávění nám proložil i záběry z místa jednání a představením některých účastníků. Lhoteckým děkujeme za pozvání, pohoštění i za tradičně příjemnou a neformální atmosféru.

Pozvání

Dovolená v církevních střediscích a možnost pronájmu některé evangelické fary

Anna Jelínková

Druhý víkend v květnu jsme jako rodina vyjeli na návštěvu přátel do Broumovského výběžku. V neděli jsme v Broumově navštívili bohoslužby. Schází se zde hrstka lidí, ale vládne zde velice přátelská atmosféra. Jezdíváme sem v osmdesátých letech

s mládeží na brigády, když se sborový dům přestavoval. Ve sborovém domě pronajímají

od jara do podzimu dvě místnosti s pěti lůžky, s možností samostatného vaření v kuchyňce. K dispozici je také terasa, otočená do zahrady i zahrada. Okolí je krásné, možnost mnoha výletů – kromě vlastního Broumova, Adršpašské skály, Teplické skalní město, Broumovské stěny i další pískovcové útvary, rozhledny ... Webové stránky: <https://ubytovani.evangelnet.cz/broumov> vám prozradí více. Na těchto stránkách si můžete najít i další možnosti, jak využít k pronajmutí prostory nemovitostí naší církve. Lze tak postupně procestovat celou republiku. Doporučuji.

Tradiční každoroční pozvánka

Slezská Harta – den otevřených maringotek

Pozvání platí pro všechny generace!

Kdy – sobota 9. 8. 2025 - celý den. V případě nepříznivého počasí se akce ruší!

Kde – Slezská Harta, obec Roudno, u Jelínků, 49.9065558 N, 17.5101478E

Doprava – vlastními dopravními prostředky. Z Valmezu asi 80 km.

Program – procházka, povídání, plavání, kánoe, kajak, za příznivých povětrnostních podmínek jachting na otevřené plachetnici...

Strava – s sebou velká svačina na celý den. K obědu bude „vaječina“ – vzít vejce a chleba, něco na opékání nad ohněm k večeři. Káva bude zajištěna.

S sebou – plavky, ručník, (plavací vesty), ale i teplé oblečení a větrovka. Veškerý program bude pod širým nebem nebo pod střechou. Uzavřené prostory jsou minimální.

Kdo bude chtít zůstat do neděle – s sebou stan a spacáky.

V neděli ráno zajedeme na evangelické bohoslužby do Bruntálu (začínají 10:00 hod).

Přihlášení – prosíme zájemce, aby se přihlásili telefonicky. Rádi bychom věděli dopředu alespoň přibližný počet účastníků.

Kontakt – Anna 721 935 185, Tomáš 603 360 471

Rozhovor

Tentokrát se vám představuje Bronislav Trčka – navazuje na první díl povídání z minulého čísla:

Od bratra faráře Kopeckého brzy přišlo pozvání do mládeže. Mládež z Rožnova i ze Stříteže se pravidelně scházela v pátek večer ve Stříteži. Biblický program, písničky z cyklostylovaných i z pašovaných zpěvníků, sportování, seniorátní akce, prázdninové pobyty, velikonoční a vánoční návštěvy starých členů sboru, ekumenická zpívání, brigády, blbnutí... to vše byla „náplň setkávání“. Zároveň jsem poznal i katolickou mládež ve Valmezu (spolužačky). Katolíci se scházeli tajně na faře za zataženými roletami, nemohli jinak. Tehdy nové kontakty s lidmi i dnes zůstávají jako kamarádství a přátelství.

Po maturitě neotvírali nástavby, které jsem si vybral. Šel jsem pracovat na dráhu k traťové distanci, traťový dělník. Snad se na dráze podaří zůstat i na náhradní vojenské službě, s krompáčem a vidlemi. Parta chlapů u traťovky byla fajn. Trochu jsem tam byl za exota, ale když jsem se s chlapama potkával i po mnoha a mnoha létech někde na ulici, bylo to vždy srdečné, osobní. První parta a pouze jeden rok. Pracovní nasazení mne od vojny neochránilo, nastoupil jsem tu čestnou povinnost u posádky železničního vojska. Hurá, práce. Samopal jsem během vojny měl v rukou asi dvakrát. V posádce v Pohořelicích jsem se seznámil s vojákem, skladníkem, bohoslovcem Pavlem Stefanem, a na několika málo společných vycházkách jsme rozvíjeli ekumenu. Při letních obnovách tratí, na stavbách, v jižních Čechách a na jižní Moravě, jsem poznal některé evangelické a katolické fary, společenství. Byl to azyl při vycházkách. V Pelhřimově tajné řádové sestry, v Moravských Budějovicích bratry a sestry z kazatelské stanice a v Třebíči Jana a Tomáše Trusinovi, Štěpána Hájka. Ta přijetí byla úžasná: nějaký voják zazvoní na faře, něco začne kvákat a oni ho s důvěrou přijmou. V době profízlované, estébáky prošpikované. Nebyl to zázrak?

Po vojně jsem začal pracovat u frenštátských lesů a brzy dálkově studovat na hranické lesárně. Opět velká zkušenost, na dřevoskladu a na polesí. To se blížil listopad 89. Na jaře se mi podařilo u přátel v Rožnově podepsat Několik vět, a dokonce jsem slyšel své jméno číst mezi signatáři na Hlasu Ameriky. Byl jsem šťastný, že ten náš podpisový arch neskončil někde v koši. Na dřevoskladu ve Veřovicích jsme se „hrdě“ přihlásili k listopadové revoluci, k podpoře Občanského fóra...

V době, kdy jsem končil lesárnu, mne oslovil Sam Fojtů, ředitel ZUŠ Rožnov, znali jsme se z mládeže, hledal školníka. Dva velmi nabitě roky, spousta nových inspirujících lidí, prostředí. Začal jsem také dálkově studovat na SPgŠ v Krnově sociální výchovu. Moc pěkné byly praxe v Marianu v Opavě, kde po revoluci opět mohly s dětmi s postižením pracovat řádové sestry. V Rožnově jsem oslovil rodiče s dětmi a s mladými lidmi s postižením a s několika kamarádkami jsme se jim jako dobrovolníci věnovali v zušce v dopoledních hodinách. Bylo to partizánské, mnohdy improvizované, ale s velikou odevzvou. Naši iniciativu později převzali sami rodiče a dnes v Rožnově pracuje sdružení a stacionář Kamarád. Zkušenosti s rodinami a s dětmi jsem získal na úžasných prázdninových pobytech pořádaných naší církví v Chotěboři, později (až dodnes) v Bělči. Při jednom setkání mi řekl farář-kamarád Bob Baštecký, že školníkem nemusím být navždy. Právě tehdy Marta Benešová a Dobra zakládaly středisko diakonie, a že mezi děvčaty (sestry, pečovatelky) budou potřebovat také chlapy. Brzy jsme tam pracovali v přímé péči tři, v krátké době vyškoleni charitním ošetrovatelským kurzem. Všichni zaměstnanci jsme se za běhu učili práci v terénu, jak nejlépe posloužit klientům, jak pečovat, ošetřovat. Mnozí si jistě vzpomenou na ty pionýrské časy v prostorách fary, na velké úsilí Marty, Dobry, Honzy a mnoha nezištně nápomocných lidí z našeho sboru a střítežského sboru, z Holandska...

V diakonii pracovala od počátku (první „zaměstnanec“ vedle „vedení“) Jana Majkusová, mladá, pěkná a chytrá córka. V roce 1998 jsme měli svatbu. Nejdříve jsme

bydleli v Rožnově společně s mým otcem. Maminka zemřela tři roky předtím na rozsáhlý infarktový stav. Je mi to stále líto. Jistě by měla radost z našich dětí, hlavně z děvčat, moc si přála mít dceru. Taťka, stárnoucí muž, potřeboval více péče, dohled. A tak Jana pečovala o naši prvorozenou Elišku a zároveň o mého otce. Z Rožnova jsme se přestěhovali k rodičům Jany do Poruby u Hustopečí a začali jsme chalupu rodičů rekonstruovat, také s pomocí úžasné, široké Janiny rodiny. Rodiče Jany, velice skromní, pracovití, upřímní katolíci, nás přijali i s mým taťkou a pomáhali nám i s péčí o něj. Bylo nám dopřáno se o taťku starat doma a před smrtí, společně i s bratrem, se s ním rozloučit. Opustili jsme Rožnov, přátele, sbor, začali žít na dědině, hospodařit, vpluli jsme do nám blízkého valašskomeziříčského sboru, v hustopečské farnosti jsme křtili Františka a Štěpánku. Snažíme se žít ekumenicky, tak jsme vedli i naše děti. A bude jen na nich, kde budou mít své církevní zázemí, dá-li Pán Bůh, a ne naše slabosti. Moc jsme rádi, že děti poznaly společenství prázdninových táborů. Všechny tři nejdříve jako účastníci a pak i jako pořadatelé v různých funkcích. Děti jsou již dospělé a můžeme jim jen přát Pokoj v životě a být jim na blízku.

V posledních létech pracujeme oba dva pod Agelem. Jana, sestra v meziříčské nemocnici, já saniťák v jičínské. Stále máme blízko k diakonii, k přátelům, bývalým spolupracovníkům, k společně prožitému...

Nedávno jsme s Janou oslavili kulaté padesátiny a šedesátiny. S maminkou-babičkou Marií, s rodinou, přáteli, spolupracovníky. Bylo to moc pěkné. I při takových příležitostech si člověk uvědomuje nesamozřejmost běžných, spojujících okamžiků života a může nad nimi žasnout, být Bohu a bližním vděčný.

KŘÍŽOVKA

Dokážeš umístit následující slova na správná místa do křížovky?
Když začneš od nejdelšího slova, ulehčíš si práci.

Číslo před slovy
označuje počet
písmen.

Číslice v křížovce
označují počáteční
políčko slova.

3 BŮH

BYL

ALE

ZEM

4 NOHA

SAUL

KRÁL

ŘEKL

5 DAVID

VOJÁK

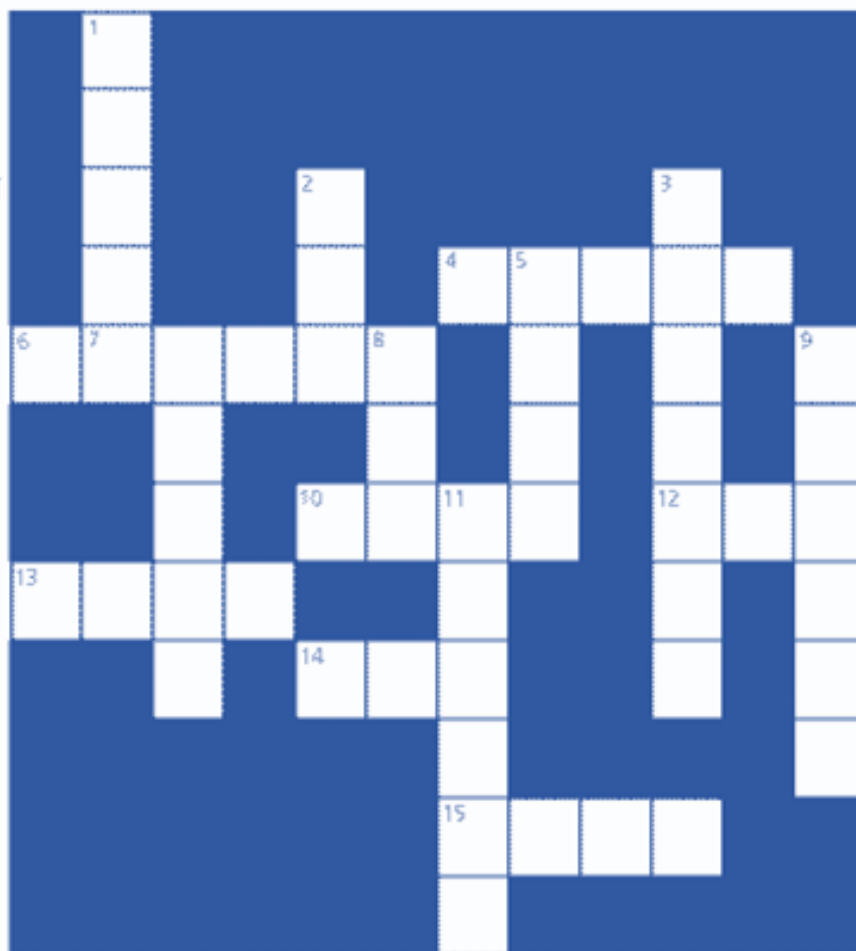
OSTRÝ

6 GOLIÁŠ

KAMENY

ODVAHA

7 TROUBIT

Diakonie
Českobratrské církve evangelické

Valašské Meziříčí

Adresa: Žerotínova 1421, Valašské Meziříčí, 757 01

Telefon: 571 629 084 – recepce

Email: info@diakoniev.cz

www.diakoniev.cz

Číslo účtu: 115-2766120267/0100

Letní koncert SONS

Dne 28.7. se uskuteční v zahradě hospice CITADELA Letní koncert SONS. Bližší informace o tomto koncertu budou zveřejněny na webových stránkách a na plakátech. (Plakát jak bude, Vám dodáme do sboru).

Srdečně zveme:

8. 6. neděle 9.30 bohoslužby s večeří Páně
– farář Miloš Vavrečka
17.00 sejití třicátníků
15. 6. neděle 9.30 bohoslužby – Libor Nejedlý
22. 2. neděle 9.30 bohoslužby – Tomáš Jelínek
15.00 vaječina u Dušíků v Soběchlebech
29. 6. neděle 9.30 bohoslužby – farář Jan Krupa
6. 7. neděle 9.30 bohoslužby – Pavel Trusina
13. 7. neděle 9.30 bohoslužby – farář P. Freitinger
- křest Petra Smejkal
20. 7. neděle 9.30 bohoslužby – Libor Nejedlý
27. 7. neděle 9.30 boh. s večeří Páně – farář Jan Krupa
3. 8. neděle 9.30 bohoslužby – farář Jan Krupa
10. 8. neděle 9.30 bohoslužby – Pavel Trusina
17. 8. neděle 9.30 bohoslužby – farář Jan Krupa
- křest Natálie Jelínkové
24. 8. neděle 9.30 bohoslužby
31. 8. neděle 9.30 bohoslužby
7. 9. neděle 9.30 bohoslužby

Všechny bohoslužby a koncerty jsou vysílány v přímém přenosu na kanálu YouTube „ČCE Valašské Meziříčí“

Pravidelný týdenní program (do konce června)

- Středa 14.45 náboženství pro školní děti
17.00 biblická hodina
- Čtvrtek 15.30 rodiče s dětmi
- Neděle 8.45 zkouška pěveckého kroužku
9.30 bohoslužby a nedělní škola

Bohoslužby v Domově pro seniory:

Úterý co 14 dní ve 14.00 hod. v Seniorparku

Farní sbor ČCE ve Valašském Meziříčí

Blahoslavova 3
757 01 Val. Meziříčí
e-mail: valasske-mezirici@evangnet.cz
bankovní účet:
190396260/0300
<http://valasske-mezirici.evangnet.cz>
<https://www.facebook.com/evangelicivalmez>

Kontakty:

Administrující farář

Pavel Freitinger
mobil: 732 116 894
pfreitinger@tiscali.cz

Kurátor sboru

Martin Fojtů
Mobil: 737 085 870

Pastorační pracovnice

Dobromila Krupová
mobil: 732 343 638
krupova.diak@seznam.cz

Pokladník

Libuše Jelínková
liba.jelinkova@gmail.com

Účetní

Eva Janířková
mobil: 777 344 994

Redakce:

Vydáno 8. 6. 2025
Příspěvky, ohlasy
a připomínky přijímá:
Anna Jelínková
mobil: 721 935 185
anna@jelinek.eu